

Arrest

nr. 61 295 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HANS, die *loco* advocaat H. MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht 15 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan de zich noemende [...] verklarend onderdaan te zijn van Italië, het bevel gegeven om uiterlijk op 22.03.2011 om middernacht het grondgebied van België, te verlaten evenals het grondgebied van de volgende staten: Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, tenzij hij voor deze landen over documenten beschikt.

REDEN(EN)VANDE BESLISSING:

Art 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een nationaal identiteitsstuk."

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en '*ce que la loi suppose une motivation adéquate reposant sur des faits réels*'.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

« (...) Premier moyen: violation de la loi du 29/07/1991 sur la motivation formelle des actes administratifs en ce que la loi suppose une motivation adéquate reposant sur des faits réels

ATTENDU que la décision litigieuse comporte pour toute motivation: - ..

- ... « art7 de la loi du 15 décembre 1980, alinéa 1er: demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis, Intéressée n'est pas en possession d'un document d'identité valable.

QUE la requérante ne peut marquer son accord sur ladite motivation.

Que la requérante est apatride, elle est en possession de documents d'apatridie et d'un courrier adressé par son conseil à l'Ambassade de Croatie pour confirmer son apatridie.

QUE la requérante a introduit une requête devant le Tribunal de 1ère Instance de Liège pour que sa situation d'apatridie soit reconnue.

QUE par définition, il lui est impossible de produire une carte d'identité nationale.

QUE la requérante a aussi introduit une requête en régularisation de séjour sur pied de l'art. 9 Bis.

QUE cette requête est toujours à l'examen.

QUE l'Office des Etrangers ne pouvait pas notifier d'ordre de quitter le territoire à la requérante sans avoir pris une décision motivée relativement à sa requête 9 Bis.

QU'en conséquence, la requérante estime que la décision entreprise n'est pas correctement motivée et qu'en tout état de cause, elle ne tient pas compte de sa situation réelle. (...) »

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een nationaal identiteitstuk.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3 De verzoekende partij stelt dat zij staatloos is en in het bezit is van documenten die dit bevestigen en dat zij bijgevolg geen nationale identiteitskaart kan bezitten en dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de situatie van de verzoekende partij.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat '*en possession de documents d'apatride et d'un courrier adressé par son conseil à l'Ambassade de Croatie pour confirmer son apatride*', dat '*la requérante a introduit une requête devant le Tribunal de 1ère Instance de Liège pour que sa situation d'apatride soit reconnue*', maar dat zij hieromtrent geen bewijzen bijbrengt. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er in de stukken van de griffie van het PCB te Brugge werd genoteerd dat zij de Italiaanse nationaliteit bezit. De bestreden beslissing steunt op een juiste feitenvinding.

De redenering van de verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij schijnt voor te houden staatloos te zijn en dat dit blijkt te impliceren dat de staatloosheid haar vrijstelt van het bezit van een identiteitskaart.

Waar de verzoekende partij van mening is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven alvorens er beslist werd over een nog hangende aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9*bis* van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (*cf.* o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (*cf.* RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen en Bijlagen, ondertekend op 28 september 1954 te New York en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (hierna: het Staatlozenverdrag).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

« (...) *Deuxième moyen : violation de la Convention sur l'Apatridie, notamment en son Art. 1*

Attendu que l'art. 1 de la Convention sur l'Apatridie déclare qu'est apatride tout particulier qu'aucun Etat ne reconnaît comme étant son ressortissant.

QU'il s'agit bien de la situation de la requérante qui est née en Italie, qui n'a pas acquis la nationalité italienne et qui na jamais été déclarée dans aucun pays de l'Ex-Yougoslavie.

QUE c'est la raison pour laquelle la requérante est en possession d'un ROMA PASS, c'est justement pour éviter de se retrouver dans une situation de « mort civile ». (...) »

Artikel 1 van het Staatlozenverdrag definieert slechts welke vreemdelingen als staatloos dienen beschouwd te worden. Nu in de bestreden beslissing slechts een standpunt wordt ingenomen over de verblijfsstatus van verzoekster en niet omtrent haar bewering dat zij staatloos zou zijn, kan geen schending van deze verdragsbepaling vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS